

Welkom in onze nieuwsbrief

In deze maandelijksse nieuwsbrief willen we foto's aan u laten zien van ons werk, zodat u ook kunt meemaken hoe het bij ons in de gemeenschap gaat. We zullen interviews laten zien van een vrijwilliger van CCC en van één van de kinderen om zo te zien hoe hun dagelijkse leven gaat. We willen Bruno aan u voorstellen, een fotograaf van uit Brazilië en we willen de vooruitgang in het lesprogramma van CCC laten zien. Veel leesplezier.

Bruno's visite aan CCC.

Deze maand hadden we een bezoek van de bijzondere Bruno Feder, een fotograaf uit Brazilië. Hij nam, een paar maanden geleden, contact met ons op om te vragen of er iets was wat hij kon doen om ons te ondersteunen, met als voorstel om te komen en onze acties te fotograferen en fondsen te zoeken als hij terug is in Brazilië/ We waren erg blij met zijn voorstel en met deze kans.

Bruno heeft een goed doel ondersteunt in Uganda door het nemen van foto's van de kinderen, zij werden ondersteunt door een lokale school. Hij ging terug naar Brazilië met deze foto's, hield een expositie en kreeg genoeg geld bij elkaar om de kinderen naar school te kunnen laten gaan, een speeltuin te bouwen, uniformen te kopen en schoolmaterialen en meer kinderen naar school te laten gaan.

Als u zijn werk wilt zien, kijk op zijn website of facebook en instagram. Daar zijn die mooie foto's van Uganda te zien en sommige foto's van zijn reis naar Zuid-Sudan.

Als Bruno niet bezig was met het maken van vrienden in de gemeenschap, dan was hij wel bezig met het leren van verschillende talen: Dinka, Murle of Juba Arabisch, dan was hij wel een klimpaal voor de kinderen of was zelf bomen aan het beklimmen in Lologo met daarnaast het maken van prachtige foto's

Gebruikt u Twitter? , dan kunt u BrunoBol (zijn Braziliaanse naam en zijn Zuid-Sudanese naam) volgen en ook zijn foto's en verhalen van zijn bezoek bij CCC lezen.

We willen u wat vertellen over onze sponsors voor het schoolgeld.

We hebben wekelijks ondersteuners in het Tulip Inn Hotel in Juba, bij elkaar helpen zij om 20 kinderen naar school te laten gaan. We willen u laten zien naar wie het geld toe gaat.

Christine is 17 jaar oud, en woont met haar oom in een huis met ijzeren muren in Juba. Nadat haar ouders stierven was ze niet in staat om haar schoolgeld te betalen. Met uw giften, en de giften van de Tulip Hotel activiteiten zijn we in staat om Christine naar school te sturen. Zonder uw steun zou Christine gedwongen te worden om te trouwen en thuis te blijven.

Christine zegt zelf **"Ik wil u heel hartelijk bedanken, Ik wil mijn dankbaarheid tonen voor de ondersteuning die ik gekregen heb, zonder CCC zou ik niet op school zitten!"**.

namens CCC, en met name van Christine zeggen we: "Dank u!!

Elke euro die u geeft helpt om een kind naar school te laten gaan!

Wat gebeurt er in het CCC centrum?

De laatste maand hebben we veel gespeeld met Bruno.
We hebben lieve LeAnna en haar team van USAID, onze vrienden en ondersteuners, die komen om de kinderen te bezoeken en benodigdheden meenemen van de U.S.
We hebben veel op de trampoline gespeeld.
We hebben veel in de “was-emmers” gespeeld.
We hielden bijbelstudies en pastorale lessen,
En zoals elke maand, de kinderen deden hun klusjes.
Deze maand hebben we meer activiteiten, onder andere lees groepen, zanglessen, dans. Kunst en handwerken en veel meer. Teveel om op te noemen!!

Wat gebeurt er in de gemeenschap?

In april:

We hielden elke week vrouwen groepen gesteund door het Common Humanitarian Fonds, om te praten over HIV/AiDS preventie.
We hadden jeugd groepen, ook gesteund door het Common Humanitarian Fonds, om over verschillende onderwerpen te praten, zoals de gedwongen huwelijken die plaats vinden.

We zijn door gegaan met onze “ConfidentChildrenEducation campagne, daarbij registreren we de kinderen, supporten hun aandacht en controleren of ze alle schoolmaterialen en uniformen hebben die ze nodig hebben om naar school te gaan.
Deze kinderen worden ondersteunt door de algemene donaties en de acties in het Tulip Inn Hotel in Juba.

We hebben drama voorstellingen uitgevoerd, waarbij de kinderen wordt geleerd over leefregels onder andere het voorkomen van zwangerschap, gedwongen huwelijken en de rechten van het kind.

we hadden een voetbal evenement en andere activiteiten, ondersteunt door UNICEF.

Wilt u weten hoe het leven van een CCC kind eruit ziet?

Deze maand hebben we een gesprek met Laura, één van onze CCC kinderen.

Ik ben 10 jaar, ik ben al heel lang bij CCC,
ik kan me de tijd niet herinneren dat ik niet bij CCC was. .

Als ik opsta poets ik eerst mijn tanden, dan was ik me en kleed me aan. Daarna moet ik mijn kamer opruimen, ik deel mijn kamer met vier andere meisjes. Als ik alleen moet slapen ben ik bang, dan ben ik bang dat iets me zal opeten, bijvoorbeeld slangen. Ik ben blij dat ik mijn kamer deel met andere meisjes.

Dan nemen we zoete thee, en komen we bij elkaar. We bidden met elkaar en zingen; "prijs Hem, prijs Hem, in de ochtend, Prijs Hem wanneer de zon ondergaat", is één van de liederen die we zingen. Dat is mijn favoriete gezang.

Dan gaan we naar school.

Omdat de school dichtbij is lopen we naar school. Het neemt niet veel tijd in beslag. I studeer wetenschap, sociale studies, wiskunde, engels en godsdienst. Mijn favoriete vak is wiskunde. Ik hou van wiskunde want het is gemakkelijk.

We hebben examens die op maandag zijn, ik heb bij les gekregen en nu weet ik meer voor mijn examens.

Ik hou van het doen van examens want daarna is het vakantie!

Als ik weer thuis ben was ik mijn kleding en ga naar de bibliotheek. We lezen allerlei soorten boeken. Ik heb er plezier in als we naar de bibliotheek gaan, want we lezen over mijn lievelings boek. Soms komen er vrijwilligers, de tantes, om met ons te lezen. Ik vind het leuk als ze komen..

Er is een koor, maar ik hou er van om muziek te maken. Bijvoorbeeld 'If I was your boyfriend' geschreven door Justin Bieber. We luisteren naar goede muziek. We eten en drinken wat en gaan in bad. Als het vakantie is kijken we soms films. Mijn favoriete tv serie is: "het kleine huis op de prairie". Met bedtijd bid ik en ga daarna naar bed. Ik vraag God of Hij ons wil zegenen.

Ik wil graag een dokter of een verpleegster worden als ik groot ben en school klaar heb. Als ik niet naar school ga blijf ik arm en kan ik niets. Als ik niet bij CCC zou leven zou ik een straat kind zijn, in de Konyokonyo markt, want er is geen andere plek om te leven. Ik denk niet dat ik daar gelukkig zou zijn, als het regent lekt alles. Ik ben blij dat ik bij CCC ben. Mijn favoriete bezigheid is het gaan naar de bibliotheek want ik kan lezen!

Mijn beste vrienden wonen ook bij CCC, we spelen altijd samen, schommelen en spelen volleybal. Op school zitten we samen en we eten met elkaar. Als ik in Konyokonyo zou leven zou ik niet naar school gaan. .

In de weekenden lees ik veel. Op zondag ga ik naar de kerk, dan dragen we zondagse kleding. Mijn favoriete zondagse kleren zijn roze. Op school bidden we en de pastor praat. Hij praat over God in het engels. Het is goed om engels te leren want als iemand in het engels tegen me praat versta ik het. Ik wil kinderen die niet naar school gaan vertellen dat ze dat wel moeten doen, dan kun je leren en tekenen en rijk worden. Ik wil een verpleegkundige worden, dan kan ik wonden schoonmaken en mensen gezond maken..

Wat wil je weten over de mensen die bij CCC werken?

regelmatig willen we iemand aan het woord laten die bij CCC werken en het mogelijk maken dat de kinderen naar school gaan. Deze maand ontmoet u Joanna die uit Amerika komt en een jaar bij CCC werkte als vrijwilliger.

Voordat ik naar CCC kwam, in augustus 2014, studeerde ik sociaal werk in Amerika en werkte ik in een non-profit organisatie waar ik allerlei mensen ontmoette met verschillende achtergronden. Mensen die ik anders nooit ontmoet had. Ik ben zelf opgegroeid in een redelijk veilige omgeving met mensen die naar de kerk gingen. Ik realiseerde me, toen ik bij de non-profit organisatie werkte, dat niet iedereen het goed had en serieuze problemen kon hebben. Ik wilde deel zijn van de mensen die de kinderen hielpen die geen gemakkelijk leven hadden maar wel dezelfde leeftijd hadden als mij. Ik had niet de trauma's die zij doormaakten maar hun leefsituatie maakte echt indruk op me. **Het was niet ik en zij, het was wij!!**

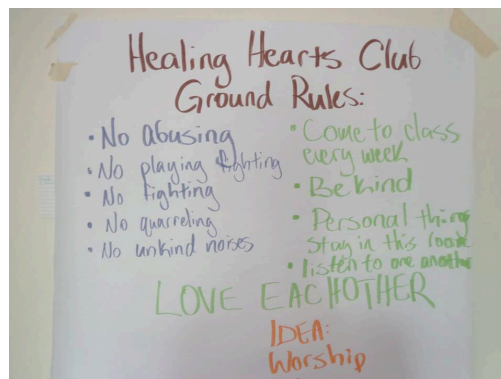

Twee jaar geleden kwam ik naar Zuid Sudan met mijn vader, Hij komt regelmatig met een team van onze kerk om kerken en organisaties hier te bemoedigen. We kwamen naar CCC en brachten benodigdheden. Ik herinner me nog dat Cathy zei; "ben jij een sociaal werker?, dan moet je terugkomen om hier te helpen". Ik ben dat nooit vergeten.

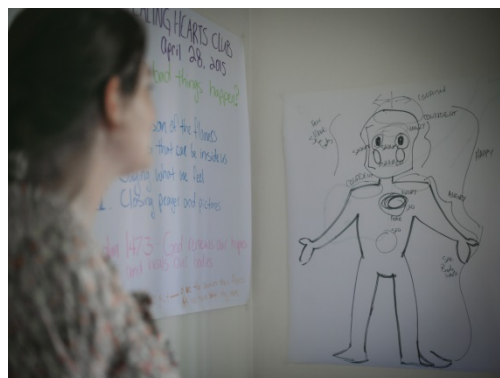
Ik heb altijd een lijntje gehad met Zuid-Sudan. Ik heb gebeden voor de mensen hier en werken bij CCC was een geweldige kans voor mij. Ik word gesponsord door 35 mensen in mijn kerk, mijn familie en een professor van school. Voor ik kwam had ik een vaag idee van wat ik hier kon gaan doen maar toen ik arriveerde was er een duidelijke hulpvraag om te komen werken in het gezins huis. Er is veel te doen.

Mijn normale dag bij CCC begint om 5.30 uur. In de ochtend is er van alles te doen, soms is het lastig om de meisjes uit bed te krijgen. Het aankleden, het douchen, het tanden poetsen duurt soms eindeloos. Ik coach ze om hun ontbijt te eten zonder gegil, duwen, trekken etc, at regelmatig gebeurt.

De laatste maanden ben ik gestart met de bijbel studies en met pastorale gesprekken, the Healing Hearts club.

De Healing Hearts club zijn pastorale gesprekken voor kinderen met trauma's gebaseerd van uit de Bijbel. Het is geschreven, speciaal voor Afrika en heeft voorbeelden van de problemen waar de kinderen mee te maken hebben gehad. Bijvoorbeeld als er midden in de nacht gewapende mannen het dorp binnen komen om het dorp plat te branden en hun familie te doden....

We besteden tijd aan hun emoties. We willen hen laten weten dat ze veilig zijn om de meisjes te onderwijzen, zodat de meisjes hun emoties herkennen en er mee om leren gaan. We leren hen uit de bijbel en laten de reactie van God zien toen het kwaad in de wereld kwam. We willen God laten zien als de Grote Heelmeester die de wonden van de meisjes kan genezen. We gebruiken de term: "gewond hart". God kan onze lichamelijke wonden maar ook de pijn in ons hart genezen.

Elke avond, als het bed tijd is, breng ik de kinderen naar bed en zing en bid met hen persoonlijk. We zingen vaak "Jesus loves me" met elkaar en 'Don't you wanna be a

part of the kingdom' wat vertaald is met '**Onna monna dingdong**' dat is op dit moment één van de favoriete liedjes.

Er zijn lastige momenten, maar ook leermomenten zoals het opstaan in de ochtend, het gaan naar de lessen, de normale doen van zaken. Maar, vaak respecteren de kinderen geen autoriteit. Dat komt waarschijnlijk doordat ze in de steek zijn gelaten door volwassenen. De kinderen vertrouwen de volwassenen niet meer. Het is een uitdaging voor de moeders van het meisjeshuis om toch dat vertrouwen te krijgen.

Ik hou er van om taak gericht bezig te zijn, maar wat ik hier geleerd heb is om daar mee te stoppen en contact te hebben met de mensen om me heen. Er gewoon zijn. Ik heb geleerd om een stukje van mezelf te delen met de mensen om me heen, het is soms lastig maar het geeft ook veel voldoening.

Sinds ik gearriveerd ben heb ik veel verhalen gehoord. Je moet emotioneel sterk in je schoenen staan bij al die verhalen die je hier hoort bovenop alle dagelijkse beslommeringen. Als iemand vrijwilliger wil worden moet je goed voor je zelf zorgen. Als je eenmaal hier bent, vind dan dingen die je energie geven. Overwerk jezelf niet. Investeer in acties die je aankunt, lichamelijk en emotioneel. En zorg dat je niet alleen bent. Je moet iemand hebben met wie je je zorgen en gedachten kunt delen. Je hebt het echt nodig!

Ik ben een maand geleden weggegaan. Ik ben naar huis gegaan voor verdere studie. Door deze ervaring ben ik enorm gegroeid in mijn persoonlijke en professionele capaciteiten! Ik heb geleerd om om te gaan met crisissen, met organisatorische problemen. Ik heb de waarde van vriendschap leren ervaren zoals ik daarvoor nooit had gehad. Ik heb een vorm van moed geleerd, om niet angstig zijn in het contact met andere mensen. Mensen zijn mensen, iedereen met zijn eigen verhaal. Iedereen heeft wat te geven van zijn talenten. Het is gaaf om dat te ontdekken en te ervaren. CCC heb ik ervaren als familie, we zijn familie. Deze relaties geven kracht aan iedereen, hier of daar, bij CCC

Dank je voor het lezen van onze nieuwsbrief, we hopen dat u er van heeft genoten.

Cathy, het CCC team en alle kinderen.